

nkere og ved sin Stilling til denne Slags Anstalter over hele Landet vil have let ved at erhverve et Overblik over den mest hensigtsmæssige Indretning af dem, saa har Udvalget stillet Ændringsforslaget under Nr. 12 til § 33, sidste Stykke.

Kap. 4.

De til Kapitel 4 stillede Ændringer ere ikke af nogen meget stor Betydning; de tre første tilfugte i de Tilfælde, hvor Understøttelsen kun gives midlertidig, at indskrænke Fattigbestyrelsens Myndighed overfor den personlige Frihed. Den i § 40 omhandlede Ret for Fattigbestyrelsen til at gjøre den Trængendes Formueret gjældende mod Andre, stiller den Trængende som Umyndig under Fattigvæsenets Bærgemaal. Flertallet antager, at denne særdeles store Indskrænkning i den personlige Frihed først bør indtræde, naar Individet modtager fast Fattighjælp. Endnu mere indgribende i den personlige Frihed er Retten til at tage Børnene bort fra Forældrene. Et andet Flertal erkjender, at der desværre er Tilfælde, hvor denne Strenghed mod Forældrene er nødvendig for Børnenes Skyld, men det tror her ligesom i foregaaende Tilfælde, at det vil være tilstrækkeligt at lade Myndigheden bestaa, hvor der ydes fast Fattighjælp.

Udvalget kan ikke skjønne, at det er nødvendigt at tilbageholde et Individ, der har nydt midlertidig Understøttelse, indtil hans rette Forsørgelseskommune er udfunden. Thi naar han engang — og det maa jo være sket, forinden Hjælpen gaves efter § 45 — er afhørt, og Alt, hvad der kan tjene til at oplyse hans Forsørgelsessted, er optegnet, vil hans personlige Tilstedeværelse neppe gavne Noget. Derimod vilde Tilbageholdelsen let hindre ham i at komme til Selverhverv ved at holde ham borte fra det Sted, hvor han netop i Diebliffet kunde erholde godt lønnet Arbejde; til Exempel naar en Gaandværker eller anden Arbejder havde modtaget Hjælp i Vinterens arbejdsløse Tid, og han da om Foraaret formentes at rejse derhen, hvor han kunde finde Beskjæftigelse; tvivlsomme Spørgsmaal om Forsørgelsespligt kunne ofte trække langt ud inden deres endelige Afgjørelse. Udvalget formener, at det vil være tilstrækkeligt at give § 57 en saadan Redaktion, at den Bedkommende kun skal melde sig inden sin Afreise.

Kap. 5.

Ændringsforslaget til § 46 er foranlediget ved, at Udvalget anser det for mindre heldigt, om der opstaar Forskjel i Retten til Refundering mellem Kommuner, der afgive Kjørsler som Naturalydelser, og Kommuner, som bortlicitere eller paa anden Maade fremkaffe de foresaldende Kjørsler for Betaling. Efter Lovforslaget ville de

sidste faae Betaling, men de førstnævnte ikke. Man ønskede at stille Forholdet lige i begge Tilfælde. Dette vilde naaes enten ved at lade dem Alle modtage Betaling eller slet Ingen af dem. Det kan imidlertid have sin Banfelighed at bestemme Verdien af en Kjørsel, der er ydet som Naturelpræstation, og Udvalget foreslaar derfor at omredigere Punkt a. i § 46 saaledes, at ingen af de nævnte Ydelser er Gjenstand for Refusion.

Angaaende Ændringen til § 51 henvises til, hvad derom er udtalt under Ændringen til § 43.

Flertallet betragter Hjemsendelserne af de Trængende for saa lidet stemmende med, hvad der skyldes dem som Mennesker, og paa den anden Side de Hensigtsmæssighedshensyn, hvorfor de foretages, saa lidet betydelige, at det ikke kan være med til nogen Uvidelse af, hvad der nu er gjældende Ret i saa Henseende. Hjemsendelserne ere utvivlsomt det mest inhumane Punkt i vor Fattiglovgivning og tillige den Bestemmelse, som har vakt mest Misnøje hos den Trængende, fordi han paa den ene Side nødtes til at forlade det Sted, hvor han helst vilde være, og de Forhold og Forbindelser, hvorunder han helst vilde leve, og paa den anden Side har den hele Tvangsforanstaltning noget for Følelsen særdeles Oprørende ved sig, idet Individet maa føle sig sat i Klasse med Lovenes Overtrædere, hvad der jo ingenlunde kan siges at være Tilfældet, fordi han er trængende til Understøttelse. Hovedgrunden til Hjemsendelsen er selvfølgelig Hensynet til en forstandig Økonomi; men under vore nuværende Forhold kunde disse ogsaa antages at øve et tryk mod ubillige Fordringer fra den Trængendes Side. Hvad dette sidste angaar, tror Flertallet, at de under § 67 omhandlede Anstalter vil komme til at øve en langt heldigere og mere kraftig Modvægt mod Pressioner fra den Side, og hvad Frygten for, at Opholdskommunerne skulle tildele de andetteds Forsørgelsesberettigede for rundelig Understøttelse, da er det vor Overbevisning, at denne stedse vil vise sig mere ubesjøjet, dels paa Grund af den stigende Oplysning og deraf følgende større Vres- og Retsfølelse, dels ogsaa, og maasse mest paa Grund af, at man mere vil komme ind paa Forsørgelse i større Onheder (Arbejds- og Forsørgelsesanstalter), hvor en saregen Behandling af den Enkelte ikke kan finde Sted. Det simpleste Mittel til en betydelig Indskrænkning af Hjemsendelserne, og det, som Flertallet muligvis vil finde sig foranlediget til at foreslaa, dersom andre Midler ikke lade sig anvende, vilde være at sætte Terminen for Forsørgelsesrets Erhvervelse til 1 a 2 Aar. Af Grunde, som tidligere ere udføjet, har Flertallet ikke troet at kunne gaa til saa kort Frist, og da der er Interesser, som mulig vilde søle sig krænkede ved en saadan Bestemmelse, har det gjort Forsøg paa at gaa andre Veie, hvilke dog til en vis Grad